

Rægeautoriteter eller Myndigheder have været stemplede som uelige til at udøve Rægekunsten imellem Kiater. Det synes mig, man skulde fastsætte, at naar Nogen af en af de forskjellige bestaaende Rægemyndigheder har faaet offentlig Erklæring om, at de vare skikede til at helbrede andre Verdensdeles Beboere, at de da ogsaa, naar de havde udøvet Rægekunsten der, fik Lov til at helbrede de Danske; thi ellers handler man slet imod de andre Verdensdeles Beboere eller ubilligt imod de Danske. Man maa lægge vel Mærke til, at den hele Lovgivning om Dvaffsalveri strengt taget er hævet fra det Dieblit af, at en Mængde Medicamenter kunne kjøbes uden Doctorrecept. Naar man vil gjennege den Række Medicamenter, som kunne kjøbes uden Rægerecept, saa har man omtrent alle dem, som en Ræge i almindelige Tilfælde benytter for at helbrede med; dem kan Enhver selv kjøbe og tage. Nu bliver altsaa Spørgsmaalet: gjør en uerfaren Person bedre i at kjøbe Rhabarberdraaber efter egen Indskyldelse og bruge dem eller at gaae hen til en fornuftig Mand, som mange Gange har afbenyttet saadanne Midler, og spørge ham: gjør jeg bedst i at bruge Die eller Rhabarberdraaber i dette Tilfælde? Naar nu denne i Brugen af disse Midler vel indøvende Mand kommer til at give et Raad, er han da Dvaffsalver eller ikke? — Nei, han er det ikke — men maaffee han bliver det, naar han har faaet 4 Skilling for sit Raad; vil man sige, at Dvaffsalver er han kun, naar han giver sig til at udøve Rægekunsten for Betaling, og at dette er egentlig det, som karakteriserer, hvor Dvaffsalveriet fremtræder; saa siger jeg, ifald det er saaledes, saa er jo den hele Dvaffsalverlov slet ikke til af Omfarg for Menneffets Sundhed, men for at indskrænke Næringen til enkelte Personer. Nu staaer her i Lovforslagets sidste Paragraph en Bestemmelse, som gaaer ud paa at tillade Enhver at helbrede med Vand; men nu gad jeg dog nok vide, om man ikke har Tilladelse til at drikke saameget Vand, som man vil, hvad enten det skeer efter egen Villie, eller man er raadet dertil af Andre. — Man vil ved disse saa Exempler see, at det hele Dvaffsalverisystem ikke kan opretholdes, men tildeels er ophævet; at Loven egentlig ikke eksisterer, men kun benyttes hist og her af Wis-

indelse eller Chicaneri; i Virkeligheden ere de ikke til. (G. Winther: Maa jeg bede om Ordet?) Jeg skal endnu henlede Opmærksomheden paa en ikke uvigtig Side af denne Sag. Det vil komme for ved Finantsloven, at man begjæver forøget Understøttelse til islandske Studenter, for at de ved Universitetet kunne opmuntres til at studere Medicin, for derefter at kunne blive Ræger paa Island. Nu vil Enhver indsee, at det er en langsom Vej, man her betræder, for at komme til at staffe Islænderne de fornødne Ræger. Her fremtræder nu det Spørgsmaal: Gjør man bedre i at lade Islænderne døe aldeles uden Hjælp, end at tillade Dvaffsalvere at reise til Island for at hjælpe dem? og der fremstaaer da atter det Spørgsmaal, om det ikke for de Syge er en vigtig Sag, at en Mand kommer til dem og forsøger paa at helbrede dem, eller ialfald trøster dem — thi mange Cure bestaae jo slet ikke i Andet. Naar man altsaa tillader Folk, der have lyst til i saa Henseende at forsøge sig paa Island, at slaae deres Bopæl op deroppe og see, hvad de kunne udrette, var dette saa ikke meget bedre end at anvende forøgede Midler til Studeringer, der jo vil vare en 4 à 5 Aar, og saa lade en heel Deel af Befolkningen paa Island døe i Mellemtiden. — Der er noget saa Modstridende til det, der er det Alleenyttige og Gavnlige, i de Raad, der gaae ud fra Sundhedsscollegiet, og det er i det Hele den svage Side ved den Art raadgivende Collegier, at de raade dem, der skulle bære Ansvar for ligeoverfor Befolkningen, til hvad de maaffee ikke selv ville bære Ansvar for. Der er desuden, hvis dette Collegium skal have nogen Betydning, den store Feil ved det, at der Ingen er tilstede der, der seer Sagen fra en anden Side, og at Collegiet altsaa er meget for eensidigt sammensat. Havde vi, da Næringsloven var for her, alene villet holde os til, hvad Raugsolbermændene vilde, saa var denne Lov ikke kommet ud; thi der var ikke en eneste af Oidermændene, der vilde have fri Næring — og det er det, der skeer i dette Dieblit. Jeg skal vel indbrømme den ærede Minister, at han har allerede gjort et stort Skridt, idet han har sagt, at han vilde forbeholde sig ved nærmere Overveelse at handle efter en